

Sygn. akt I C 530/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Makaruk

Protokolant Jadwiga Styła

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2017 r. w Zambrowie na rozprawie

sprawy z powództwa e. (...) w W.

przeciwko A. B.

o zapłatę 6.213,15 zł

I. Powództwo oddała;

II. zasądza od powoda e. (...) w W. na rzecz pozwanego A. B. kwotę 1.817,00 (jeden tysiąc osiemset siedemnaście i 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygn. akt I C 530/17

UZASADNIENIE

Powód e. (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego A. B. kwoty 6.213,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że wierzyciel pierwotny tj. (...) Sp. z o. o. w W. wystawił pozwanemu rachunek o numerze (...) za nielegalny pobór energii elektrycznej. Strona pozwana nie wywiązała się z zobowiązania i nie uregulowała swojego zadłużenia względem (...) Sp. z o. o. w W., który na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 2 grudnia 2014 r. zbył tę wierzytelność na rzecz powoda.

W dniu 6 września 2017 r. Sąd Rejonowy w Zambrowie wydał pod sygnaturą akt I Nc 583/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwany A. B. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podał, że nie dopuścił się nielegalnego poboru energii, a strona powodowa tej okoliczności w żaden sposób nie wykazała. Nadto pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia oraz podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

A. B. wraz z żoną są współwłaścicielami mieszkania położonego w W. przy ul. (...) od 2006 r. Lokal ten położony jest nad lokalem użytkowym, również należącym do małżonków B., w którym działalność gospodarczą – gabinety stomatologiczne prowadzi ich syn. W przedmiotowych lokalach były dwa liczniki: jeden licznik na lokal mieszkalny oraz licznik na działalność gospodarczą. W 2006 r., przy przystosowywaniu budynku do prowadzenia działalności gospodarczej, zakład energetyczny przeniósł liczniki na zewnątrz budynku. Licznik na działalność gospodarczą był

w tym czasie wymieniony, a na lokal mieszkalny pozostał ten sam licznik, który był w czasie nabycia nieruchomości przez małżonków B..

W czerwcu 2012 r. w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) pracownicy (...) Sp. z o.o. w W. wymienili licznik. W listopadzie 2012 r. właściciele lokalu mieszkalnego otrzymali protokół badania licznika, w którym zapisano, że wzór cech legalizacyjnych występujących na powierzchni plomb znajdujących się na liczniku różni się od wzoru cech legalizacyjnych plomby porównawczej. Wskaźnik nie wykazuje cech zewnętrznego działania pola magnetycznego. Powyższe stwierdzono przy użyciu mikroskopu stereoskopowego.

W dniu 20 listopada 2012 r. A. B. otrzymał od (...) Sp. z o.o. w W. rachunek na kwotę 4.096,76 zł za nielegalny pobór energii. Dokument zapłaty był wystawiony z datą 20 czerwca 2012 r.

Niezwłocznie po otrzymaniu rachunku oraz protokołu badania licznika, w dniu 28 listopada 2012 r. A. B. sporządził reklamację na protokół badania licznika nr (...) z dn. 13 czerwca 2012 r. Reklamacja została doręczona (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 4 grudnia 2012 r. W związku z brakiem odpowiedzi A. B. w dniu 14 lutego 2013 r. wysłał do (...) Sp. z o.o. w W. kolejne pismo dotyczące reklamacji, wskazując w jego treści, że w związku z ponad dwumiesięcznym brakiem odpowiedzi od (...), uważa złożoną przez siebie reklamację za uznaną.

W dniu 2 grudnia 2014 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. a e. (...) w W. doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności. Zgodnie z jej § 4 pkt 5 przejście wierzytelności na nabywcę miało nastąpić dopiero z chwilą zapłaty ceny.

W dniu 15 stycznia 2015 r. pełnomocnik e. (...) wystawił zawiadomienie kierowane do A. B. o cesji wierzytelności oraz wezwanie do spłaty zadłużenia w wysokości 5.432,07 zł w terminie do 29 stycznia 2015 r.

W dniu 16 sierpnia 2017 r. e. (...) w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu o nr (...) wskazujący, że wysokość zadłużenia A. B. z tytułu nielegalnego poboru energii elektrycznej na dzień wystawienia wyciągu wynosiła 6.213,15 zł – 4.096,76 zł z tytułu kapitału, 2.116,39 zł z tytułu odsetek.

A. B. ani nikt z jego rodziny nie dopuścił się nielegalnego poboru energii elektrycznej w mieszkaniu przy ul. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania pozwanego A. B. (k.39 w zw. z k. 38v), zawiadomienie o cesji wierzytelności (k. 4), wyciąg z ksiąg rachunkowych (k. 5), wyciąg (k. 6), umowę przelewu wierzytelności (k. 7-8), reklamację z dowodem nadania (k. 27-29), pismo z dowodem nadania (k. 31-32).

Powództwo e. (...) z siedzibą w W. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z § 4 pkt 5 Umowy przelewu wierzytelności z dnia 2 grudnia 2014 r., zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. a e. (...) w W., przejście wierzytelności na nabywcę następuje z chwilą zapłaty ceny. Ponieważ strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów uiszczenia ceny (czy to oświadczenia zbywcy potwierdzającego uiszczenie ceny, czy to potwierdzenia dokonania przelewu), należy stanowczo stwierdzić, iż strona powodowa nie udowodniła nabycia wierzytelności przeciwko pozwanemu.

Gdyby jednakże nawet uznać, iż powyższa okoliczność została wykazana, to i tak powództwo podlegałoby oddaleniu, jako nieudowodnione.

W myśl art. 513 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Wobec stanowczego stanowiska pozwanego zawartego w sprzeciwie z dnia 22 września 2017 r., iż nie ma on żadnego długu wobec którejkolwiek ze stron umowy sprzedaży wierzytelności, to na powódzie reprezentowanym przez fachowego pełnomocnika, zgodnie z treścią art. 6 kc, spoczywał ciężar udowodnienia co najmniej faktu nielegalnego poboru energii, co miało stanowić podstawę wystawienia kwestionowanego rachunku.

Materialnoprawną podstawą żądania strony powodowej jest art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 220 ze zm.). Zgodnie z jego dyspozycją, w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności, albo (pkt 2 w/w artykułu) może dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych. Należności z tytułu opłaty, o której mowa w ust. 1 pkt 1 stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądu podlegają ściągnięciu w trybie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego. Natomiast w świetle art. 3 pkt 18 prawa energetycznego przez nielegalne pobieranie paliw lub energii należy rozumieć pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2009 roku w sprawie III CZP 107/09 (opub. OSNC 2010, nr 5, poz. 77) wyrażono pogląd, że przedsiębiorstwo energetyczne może obciążyć odbiorcę energii elektrycznej opłatami określonymi w art. 57 ust. 1 Prawa Energetycznego tylko wtedy, gdy taka energia została rzeczywiście pobrana. Obowiązek wniesienia opłaty powstaje w wypadku nielegalnego „pobierania” energii, a więc faktycznego, a nie tylko potencjalnego, jej odbierania i korzystania z niej.

Skorzystanie przez przedsiębiorstwo energetyczne z możliwości obciążenia opłatą określoną w art. 57 ust. 1 prawa energetycznego jest niezależne od winy sprawcy. Niemniej aby poszkodowane przedsiębiorstwo energetyczne mogło wystąpić ze skutecznym roszczeniem opartym na wyżej wskazanym przepisie, musi wykazać, że nielegalny pobór miał miejsce (tak komentarz do art. 57 prawa energetycznego pod red. Kulińskiego 2017, wyd. 1/K.A. Tarniowy, Legalis).

Tymczasem powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie ustosunkował się w żaden sposób do zarzutów podnoszonych przez pozwaną w sprzecznie od nakazu zapłaty. Strona powodowa nie przedłożyła do akt żadnej dokumentacji fotograficznej, nie zgłaszała także wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, którego specjalistyczna wiedza niewątpliwie pomogłaby ustalić, czy rzeczywiście mogło dojść do ingerencji w układ pomiarowy. W toku procesu powód nie wnioskował także o przeprowadzenie dowodu z zeznań jakichkolwiek świadków, choćby osoby przeprowadzającej kontrolę, co mogłoby stać się podstawą ustaleń zgodnych z twierdzeniami powoda. Samo wystawienie faktury (rachunku), nawet połączone ze sprzedażą wierzytelności (co w niniejszej sprawie nie zostało udowodnione), nie jest wystarczające do uznania, iż po stronie pozwanej powstał jakikolwiek dług.

Dodatkowo podkreślić należy, iż wyniki kontroli przeprowadzonej przez wierzyciela pierwotnego (...) Sp. z o. o. w W. zostały zakwestionowane przez pozwanego bezpośrednio po otrzymaniu protokołu kontroli poprzez złożenie pisemnej reklamacji, do której (...) Sp. z o. o. w W. nawet się nie ustosunkował. Pozwany zakwestionował także wysokość kwoty w wystawionym rachunku.

Powód nie udowodnił zatem, że zaktualizował się którykolwiek z określonych w art. 3 pkt 18 Prawa energetycznego stanów faktycznych, określonych jako nielegalne pobieranie energii.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach orzeczono stosownie do art. 98 § 1 kpc w zw. z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, obciążając nimi w całości powoda.